

Rainio istorija

Sėdžiu namie, patogiai įsitaisiusi minkštame fotelyje, ir glostau ant kelių susirietusį katiną. Už lango vaikštinėja ruduo... Kartais jis nudažo lapus ryškiomis spalvomis, kartais papurto nuo rudeninės žvarbos ir tamsos apsnūdusį medelį.

Ir ši istorija galbūt būtų visai kitokia, ir mielas katinas nemurktų man ant kelių...

Mano katinui Rainiui jau dešimt metų. Senukas, pamansite, bet kad jūs žinotumėte, koks jis mielas! Ir į senelį jis visai nepanašus: dar gana greitas, vikrus ir labai gudrus. Gavęs maisto kąsnelį visada meiliai gerinasi, pasalūniškai tyko už lango nutūpusios smalsaujančios zylutės.

Kartą grįžusi namo katino neradau... Apžiūrėjau visus namų kampelius, pašaukiau vardu ir supratau – išdykėlio nėra namie. Kurgi jis prapuolė?

Pasirodo, Rainys netikėtai susirgo. Nušiuoęs kailiukas, ašarojančios augintinio akytės tarsi sakė – sergu... Tądien tėveliai nuvežė jį į Gyvūnų globos namus. Čia patenka sergantys ar benamiai gyvūneliai, pavyzdžiui, šuniukai, kačiukai, be šeiminių keliaujantys miesto gatvėmis. Kartais priglaudžiami ir kiti gyvūneliai: ežiai, triušiai, sužalotos stirnos ar gulbės, kregždutės, šikšnosparniai...

Išklaususi tėvų, kur dingio katinas, nusprendžiau jį išgelbėti. Sužinojau, kur yra Gyvūnų globos namai, ir nuvažiavau. Mane pasitiko aukšta metalinė tvora. Paspaudus mygtuką, atsidarė varteliai. Įėjau. Globos namų darbuotojui papasakoju, kas nutiko, ir jis mielai sutiko man padėti.

Patalpa skambėte skambėjo nuo šuniukų lojimo ir kačiukų kniaukimo. Už didelių grotų vaikštinėjo, gulinėjo daugybė katinų. Tarp jų pamačiau ir Rainį, sėdėjo panarinęs galvą. Pašaukiau savo augintinį. Šis miauktelėdamas atsiliepė ir liūdnai pažvelgė į mane – nuskriaustas, išsigandęs. Atsitūpiau ir per grotas paglosčiau jį. Čia priėjo kitas katinas ir iškišęs letenėlę švelniai krepštelėjo man per ranką. Supratau – paimk mane... Kaip norėčiau surasti tau namus, pamaniau...

Taigi Rainį pasiėmiau namo.

Atminty dar iki šiol išliko už grotų tupintys liūdni gyvūnai. Dauguma čia jų pateko tiesiog iš gatvės, kitus patys šeimnininkai atvežė. Čia pakliūva ir paklydusių ar pasprukusių augintinių su antkakliu, nes pagal mūsų šalies įstatymus vienas gyvūnas be priežiūros lauke būti negali. Kartais pasiklydėlių šeimnininkai nepasiima... Kai kuriems pasiseka – juos priglaudžia svetimi žmonės ir tampa naujaisiais jų šeimnininkais. Kiti, dažniausiai seni, ligoti ar vyresni, kurių niekas nenori pasiimti, užmigdomi. Čia patekę šuneliai ar kačiukai kartais nieko neėda, būna bailūs arba, priešingai, labai agresyvūs, pasirengę išvaikyti ir

sudrausminti visus, kas tik prisilies prie narvo.

Vaikštinėdama po Gyvūnų globos namus, pastebėjau prie keleto šuniukų narvų pakabintus popieriaus lapelius su užrašytais telefonais. Apsidžiaugiau: vadinasi, šeiminkas jau rastas.

Ar nepagalvojai, kad ir tu gali čia rasti augintinį, savo naująjį draugą? Įsivaizduoji, koks laimingas bus gyvūnėlis! Be to, naujasis draugas ne tik dovanojamas, bet ir nemokamai paskiepijamas bei gauna vaistų.

Tekstas ir nuotraukos Gintos Paulavičiūtės

Vaikų žurnalas „Bitutė“